

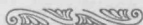
Majniška molitev.

Odprla so nebesa se visoka,
Ti si stopila iz neba,
razveselila se je cela zemlja
in Te pozdravljala, Gospa!

Dobrava s cvetkami se je krasila
in Tebi se priklanjala,
in v gozdu ptičica se je vzbudila,
sladko Ti je prepevala.

Naj tudi jaz se bližam Ti, Devica,
ozri se milostno namé, —
na majniški oltar Tvoj, ljuba Mati,
polagam svoje Ti srce!

Jakob Soklič.

Majnik.

Na trati vzcvetela je šmarnica bela,
čuj, v ložu je ptičica sladko zapela
in solnčece zlato smehlja se z nebá,
raduje, raduje se zemljica vsa — — —
Do neba pa pesem vesela kipí:

»Pozdravljen, pozdravljen, nam majnik ti!«

Jakob Soklič.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

5. Ponižnost v dejanju.

Vijolice so prikupne že v posameznih cvetih. Še lepše so seveda, ako si jih naberemo več in povijemo v šopke. Ponekoliko pa se vijolice že same zbirajo v šopke, ker

poganja po več cvetk iz ene korenine. Tako se tudi ponižnost v Marijinem vrtcu prikazuje takorekoč v šopkih, v cvetkah ponižnih misli in željâ, v cvetkah ponižnih besedi ter v cvetkah ponižnega vedenja. Nauk o notranji ponižnosti in o ponižnem govorenju sem vam že razlagal; naj danes povem še kaj o ponižnosti v dejanju.

Otroku, ki ni ponižen v srcu, se notranji napuh kaj hitro pokaže tudi na zunanje. Že pri otroških igrah se to lahko opazuje. Ako se igrajo »vojake«, noče biti mali prevzetnjak za »prostaka«, marveč le z zvezdami okrašen častnik ali general. Če se igrajo »tatove« in »roparje«, hoče biti le orožnik, ki jih zasleduje in lovi, ali pa sodnik, ki jih strogo sodi in kaznuje. Če je na vrsti lovska igra, nikakor noče biti zajec ali pes, marveč le ponosni lovec s puško na rami itd. Saj še, če napravijo gledališko igro, je le tedaj zadovoljen in pripravljen sodelovati, ako se mu odkaže kaka imenitna vloga, zlasti vloga takozvanega »junaka«; za nižje ali bolj postranske vloge ga je težko pridobiti. In tako se povsod rad kaže imenitnega, zna se »postavljati«, in gleda na druge le bolj z višave.

Vse drugače pa se vede ponižen otrok. Zadovoljen je povsod z zadnjim prostorom in še sam si odbere nižje in manj častno mesto. Kadar se odkazujejo skupna dela, najrajši prevzame manj častno pa tem težavnejše delo; pri jedi je zadovoljen s tem, kar se mu dá, in če mu je na izbero, rad seže po manjšem in manj okusnem deležu, češ, da zanj je še predobro. Nikjer se ne sili v ospredje in rad počaka, če pride tudi zadnji na vrsto, saj se zadovolji tudi z »ostanki«. — Ponižnost se razodeva v vsem njegovem nastopu: razodeva se mu v očeh, na obrazu; razodeva se mu v načinu, kako stoji, kako stopa, kako sedi, kako drži glavo, kako se kreta z rokami itd.

Prevzetni otroci večkrat razodevajo svoj napuh s tem, da le preradi posnemajo odrasle ljudi. Mnogi otroci že kar nočejo več otroci biti, kakor da bi se sramovali detinske preprostosti in otroške sreče. Ponašajo se z lepo paličko v roki, z nepotrebnimi očali na nosu; kakor odrasli že kadijo, obiskujejo krčme, gledališče, organizirajo sumljive sestanke, plese itd. Posebno pa se radi spakujejo z ničemurno obleko. Zlasti prevzetne deklice se želijo zgodaj seznaniti in sprijazniti z oblastno gospo »modo«.

Ponižni otrok pa se čuti srečnega v svoji otroški preprostosti in ne koprni po imenitnosti odraslih ljudi. Obleke si ne želi moderno imenitne in kričeče; še prosi starše, naj mu kupijo preprosta oblačila. Če morda tak pohleven otrok kdaj posnema odrasle ljudi le za šalo ali v otroškem igrokazu, to pač ni prevzetnost, marveč le ljubka igrača. Saj vemo, da so sveti otroci radi posnemali mašnika pred oltarjem ali na leci, pa le iz spoštovanja in ljubezni do mašniškega stanu.

Za košnjo je že vse pripravljeno, toda — travnik je ves še gol!

Posebno zanesljivo znamenje prave ponižnosti se pa pokaže takrat, če zna kdo krotko prenašati poniževanje in če rad spozna napake in zmote, ki se mu očitajo, ter se potrudi, da jih odpravi. »Poniževanje,« pravi sv. Bernard, »je pot, ki pelje do ponižnosti kot čitanje do učenosti.«

Pridni otroci tudi radi tekmujejo in izkušajo druge prekositi. Ali se to strinja s ponižnostjo? Pa prav lahko, če je tekmelec pameten: ne misli namreč na to, da bi so-tekmece ponižal ali osramotil, ali da bi jim bil nevoščljiv,

če zmagajo; marveč misli le na to, da bi svojo nalogo izvrstno dovršil in vzorno izpolnil svojo dolžnost; in če se mu posreči, ne pripisuje povoljnega uspeha sebi, marveč božji pomoči.

Zato moram končno opozoriti še na eno okoliščino pri vajah v ponižnosti. Dobremu otroku utegne priti izkušnja, da bi opustil kako dobro delo zato, ker se boji, da bi ga radi tega ne obšla kaka prevzetna misel. »Rajši,« pravi, »opustim dobro delo, kot bi bil prevzetan radi tega.« To ni pravilno mišljenje. Dobro delo naj se opravi karmoč natančno, sitna izkušnja napuha pa, če se vsiljuje, naj se zapodi s svetlim orožjem dobrega namena: »Bodi v čast božjo!« Jezus je sicer svaril prevzetne farizeje, da naj na skrivnem opravljajo svoja dobra dela, a ponižnim apostolom je rekel: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in hvalili Očeta, ki je v nebesih.« Dobra dela ponižnega kristjana so torej vselej, naj bodo skrita ali očitna, Božju všeč, ker se vselej opravljajo iz dobrega namena — v božjo čast. Bolj gotovo pa so v zvezi s ponižnostjo, ako se opravljajo na skrivnem, ker napuh je zvijačen in nadležen sovražnik.

* * *

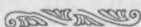
Sv. Pahomij, prvi ureditelj in voditelj samostanskega življenja, je zahteval, da njegovi učenci niso le molili, marveč tudi delali. Izdelovali so zlasti preproge ali štorje. Sam seveda je tudi delal. Neki deček gojenec ga je opazoval in mu rekel v svoji otroški preprostosti, da ne dela prav in da jih je Teodozij drugače učil. Pahomij takoj vstane od dela in mu prijazno reče: »Pokaži mi, otrok moj, kako pa se mora delati?« Deček mu pokaže in sveti mož se vesel vrne na svoj prostor in začne tako delati, kakor mu je rekel deček.

Kakor pa je bil Pahomij sam ponižen, je zahteval tudi ponižnost pri svojih učencih. Eden izmed njih, tako pripoveduje sv. Frančišek Saleški, je nekega dne naredil mesto ene preproge, kakor je bilo zapovedano, dve in ju je razobesil na javnem prostoru, da bi vsi videli in občudovali njegovo izredno pridnost. Njegovi sobratje se niso koj zmenili za to, ker niso hoteli soditi svojega bliž-

njika. Pahomij pa, njegov predstojnik, ga je ostro posvaril in kaznoval ter mu ukazal, da mora odslej narediti vsak dan dve preprogi, drugim v zgled in pouk, da je treba delati v duhu ponižnosti, ne pa iz častihlepnosti.

Mali bahač.

Tam nekje bil je mal bahač.
Še sam zapeti ni znal hlač,
pa pravi: »Nisem več otrok,
gospod jaz biti čem visok!«
Očetovo si palico
sposodi in na glavico
klobuk očetov nasadi;
zeló ponosen vun hiti,
z gospôdo šetať gre junak.
A tega spazil ni bedak, —
da skril klobuk je pol glavé...
V soglasnem smehu vsi kričé:
»Klobuk, kaj meša ti glavó,
kam neseš detece mladó?!

Vsak dan praznik!

Ta mesec bo vsak dan praznik — Marijin praznik. Glejte, narava se je že tako lepo pripravila — praznično oblekla! Poslušajte, kako milobno lepo pojo Marijini zvončki — bele šmarnice! Kako praznično slovesno prepevajo slavo Mariji naše pridne pevčice po vrtih in logih! In velika svetilka na nebu — ali se vam ne zdi, da vse lepše in prijetneje sveti in greje v tem mesecu. In srca pobožnih vernikov — kako se navdušujejo za slavo Marijino! Če ne morejo v cerkev, pa opravljajo šmarnice pred domačim oltarčkom: molijo, čitajo, pojejo!

